

havde fundet Sted. Jeg skal ikke her komme ind paa udførlige konstitutionelle Betragtninger. Jeg veed meget godt, at her er et Gebet, hvor der, hvis vi komme ind paa den statsretlige Side af Sagen, kunde blive en meget stor Debat og blive reist Indvendinger og gjort Bemærkninger fra alle Sider. Jeg tror ikke, det gavner Sagen i Diebliffet og paa dette Punkt at tage dette Spørgsmaal op; men det er ikke heldigt, at Ministeren har handlet paa egen Haand, og navnlig for Museets Fremtid og overfor den Interesse, som Sagen kan vente at ville vække i Befolkningen og jeg tør ogsaa sige hos Rigsdagen i Liden. Jeg tror, at det vilde have været heldigt, at denne Sag var gaaet til Rigsdagen, da det har været en gennemgribende og betydelig Disposition over en Statsejendom, naar man giver saadanne bindende Bestemmelser, som der findes i den her meddelte Resolution. Derfor siger jeg, at, hvilken Anskuelse man end maatte have angaaende det egentlig juridiske Spørgsmaal, hvorvidt en Minister kan raade over en saadan Statsejendom uden Repræsentationens Samtykke — og jeg tror ikke, der kan være Tvivl om, hvilken Anskuelse jeg nævner herom, men den vil jeg ikke komme ind paa —, maa man være enig om, at det havde været hensigtsmæssigt og rigtigst og det, som havde gavnet Sagen mest, om Regjeringen havde forhandlet med Rigsdagen iforveien. Deri er jeg altsaa ikke i Uenighed med det Mindretal, som den ærede Ordfører repræsenterer; men naar vi have fremsat en særlig Udtalelse, er det, fordi vi ikke blot dele den varme Paaskjønnelse, som jeg tror, at den ærede Ordfører ogsaa for sit Vedkommende og for sine Meningsfællers Vedkommende har villet udtale gennem den første Linie i deres Bemærkninger i Betænkningen, nemlig af den vedkommende Privatmands Liberalitet — denne Paaskjønnelse dele vi fuldt ud —, men fordi vi nødig ved at tiltræde denne Del af Betænkningen, vilde bevirke to Ting, som vi tro ere lige uheldige, nemlig for det Første at give en falsk Mening om vor Opfattelse af Sagens Betydning og dernæst give en maasse urigtig Opfattelse af denne Burdering af vedkommende Mand's Liberalitet fra Rigsdagens Side. Jeg kan nemlig ikke indrømme den ærede Ordfører, at man virkelig maa betragte det som noget Uheldigt, at et saadant Museum er blevet oprettet ved privat Tilskud. Det forekommer mig, at hele den Maade, hvorpaa Frederiksborg Slot er blevet til, nemlig som egentlig bygget ved nationale Sammenfald, særlig maatte vise Veien til ogsaa at indrette Museet ved saadanne Midler, og det er jo ogsaa bekendt, at Frederiksborg Slot i en meget væsentlig Grad skylder sin Fuldbærelse, maasse det smukkeste i Slottet, netop til denne Mand's Liberalitet. Det forekommer mig da, at der ikke kan være det ringeste Spødsende i, at ogsaa det i Slottet op-

rettede Museum skyldes denne Mand, som overhovedet har gjort saa overordentlig Meget for Kunst og offentlige Interesser i Landet. Ivertimod. Jeg anser det saa langt fra at være uheldigt, at, naar jeg ser hen til hele Slottets Tilblivelsesmaade, er det den smukkeste Maade at supplere eller fuldende det paa. Nu er det ganske vist, at den vedkommende Privatmand har for det Offer, som han har bragt, og som er meget betydeligt — de Herrer ville have set af de offentliggjorte Skrivelser i Betænkningen, hvilke store Summer han har skjenket til Høiens fuldstændige Istandsættelse og til vedblivende Underhold af Museet —, opnaaet en vis Begunstigelse med Hensyn til Museets fremtidige Bestyrelse og en vis Sikkerhed med Hensyn til, at det skal blive i Slottet; jeg siger: en vis Sikkerhed, thi Resolutionen nævner med Reservation, at der kan træffes andre Dispositioner over Slottet; men der er givet en vis moralsk Sikkerhed for, at det skal blive der, og der er givet ham en vis Indflydelse paa Bestyrelsen. Det forekommer mig ikke at være Grund for Rigsdagen til at modsætte sig Sagen. Jeg finder det rimeligt, at en Mand, der gjør saa store Offre i denne Sag og fortjener saa megen Paaskjønnelse og Tak som han, opnaar Garanti for, at, hvad han har stabt og givet, skal ikke forsvinde maasse efter saa Mars Forløb eller benyttes eller behandles paa en Maade, som han aldrig havde tænkt. Den, der bringer de store pekuniære Offre, har, om ikke juridisk Krav, dog meget Krav paa, at der ogsaa tages Hensyn til hans Tanker. Jeg kan altsaa ikke se Andet, end at Tilveiebringelsen af Midlerne maa betragtes som stemmende med den Maade, hvorpaa Slottet er blevet til, og jeg kan heller ikke se Andet, end at det er rimeligt, hvad der er indrømmet den paagældende Mand, og jeg tror, at Dispositionen i og for sig ikke kan siges at være til Skade. Ivertimod. Jeg tror, at Tilbudet fra den vedkommende Privatmand har egentlig saa at sige bevirket, at man overhovedet kan naae den Fuldbærelse af Frederiksborg Slot i en nogenlunde rimelig Fremtid, som man ellers vanskelig vilde have kunnet naae, og hvad der er givet ham til Gjengjæld, er paa ingen Maade for Meget. Hvad der er uheldigt, er kun den Form, hvorunder det er fæst, idet Ministeren burde være kommen overens med Rigsdagen iforveien. At han vilde have faaet dens Samtykke, tvivler jeg ikke om, og at han derved vilde have sikret Sagen og sikret den Rigsdagens Interesse anderledes end ved fuldstændig at ignorere Rigsdagen, tvivler jeg heller ikke om. Altsaa med Hensyn til Sagens Realitet ser jeg ikke, at der har fundet nogen forkert Disposition Sted, og jeg vil som sagt nødig, at en Kritik af disse Bestemmelser skulde kunne opfattes som en Kritik af den vedkommende Privatmand's Godgjørighed i denne Sag. Det kan jeg nemlig ikke ganske luffe Diet